

Người đàn bà mang trái tim phật

Ngô Ngọc Anh

Ban Cảnh sát toàn cầu, Báo Công an Thủ đô

Đọc những bài báo viết về chị Đinh Thị Thủy đã nhiều nhưng hôm nay được trực tiếp trò chuyện với chị tôi vẫn không khỏi ngỡ ngàng. Ngỡ ngàng bởi không hiểu vì sao người phụ nữ bé nhỏ, dịu dàng kia lại có thể làm được điều phi thường đến thế?. Cái điều mà đa số chúng ta đều né tránh - tình nguyện dạy học cho các cháu bị nhiễm HIV ở Trung tâm Bảo trợ xã hội 2, huyện Ba Vì, Hà Nội.

Trước đó, chị là giáo viên của trường tiểu học Nông trường Việt - Mông. Nhà chị chỉ cách Trung tâm Bảo trợ xã hội 2 hơn 1km đường chim bay. Chị bảo trước đó chỉ biết về trung tâm này như là nơi tập trung những người mắc nghiện, nhưng vô tình một lần xem tivi về cảnh sinh hoạt của các em nhỏ bị nhiễm HIV ở trong trung tâm, những khuôn mặt tiều tụy, hốc hác đến xót xa. Chị đã khóc rất nhiều. Kể từ đó, hình ảnh những đứa trẻ đáng thương cứ vẳng vất trong đầu khiến lòng chị day dứt, băn khoăn.

Sau đó một thời gian, vào một buổi chiều chuẩn bị nghỉ hè niên học 2005-2006, chị Phương – Giám đốc của Trung tâm đến gặp Ban giám hiệu nhà trường nơi chị công tác đề xuất mong muốn nhà trường cho các cháu giao lưu với những đứa trẻ bình thường nhân dịp 1-6 (ngày Quốc tế Thiếu nhi). Trước đó, chị Phương cũng đã bỏ nhiều công sức vận động phụ huynh của trường cho các cháu bị nhiễm HIV của Trung tâm được học cùng các cháu khác nhưng kết quả không mấy khả quan. Và Hiệu trưởng đã giao công việc vận động phụ huynh cho con em mình đến dự buổi giao lưu với học sinh nhiễm HIV của Trung tâm cho chị. Mặc dù là người có uy tín với các bậc phụ huynh nhưng kết quả vận động miệt mài cả một buổi sáng vẫn chỉ là con số không. Các bậc phụ huynh đều nói họ chẳng hơi đâu mà đẩy con họ vào chỗ nguy hiểm. Không còn cách nào khác, chị về lôi hai đứa con trai của mình và gom thêm một số trẻ em nhà hàng xóm và chiều hôm đó, buổi giao lưu vẫn được diễn ra bình thường.

Lần đầu tiên đặt chân vào cổng Trung tâm, chị không ngờ mình lại được đón nhận những tình cảm nồng ấm thế từ các bé bị nhiễm H. Chúng tíu tít chào chị rồi hoan hỉ hỏi: “Cô ơi bao giờ bọn con mới được đi học?”. Lúc đó chị bối rối, chỉ biết động viên chúng: “Các con cứ ngoan ngoãn rồi sẽ sớm được đi học thôi”. Nghe chị nói chúng vui lắm, khuôn mặt chúng trở nên rạng ngời. Sau buổi giao lưu ấy, chị cứ day dứt mãi về lời hứa của mình với các cháu nhỏ trong Trung tâm.

Sau 3 tháng hè, chị Phương Giám đốc tiếp tục trở lại trường vận động giáo viên vào dạy học cho các cháu ở Trung tâm. Buổi họp hội đồng hôm đó, mặc dù Ban giám hiệu đã giải thích, vận động rất nhiều nhưng không có một cánh tay nào giơ lên đồng ý. Nhớ lại buổi giao lưu trước đó, nhớ tới những khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc sau lời hứa của mình, chị đã giơ tay xung phong vào Trung tâm dạy học. Khi cánh tay chị giơ lên, cả hội đồng nhìn chị ngỡ ngàng. Sau đó, các đồng nghiệp ra sức khuyên ngăn, bảo chị nên suy nghĩ lại: “Thương chúng thì thương thật nhưng cũng không thể mạo hiểm như thế”. Nhưng lòng chị đã quyết, chị tự hứa với mình sẽ cố gắng hoàn thành công việc đó thật tốt.

Thông báo với chồng về quyết định của mình, ngay lập tức, chị bị anh phản đối kịch liệt: “Em thương chúng nhưng em có thương anh không? Nếu em có mệnh hệ gì

thì bố con anh biết làm thế nào?”. Lại thêm bạn bè, hàng xóm khuyên không được để cho vợ mao hiểm như thế khiến anh càng trở lên quyết liệt hơn. Thời gian đó, không khí gia đình chị rất căng thẳng. Hơn ai hết, chị hiểu được cảm giác của chồng. Nhưng rồi sự kiên nhẫn của chị đã làm xiêu lòng anh, nhất là con trai đầu lòng của chị lúc đó đang học lớp 9 cũng khuyên rằng: “Chúng con đã được trang bị kiến thức về HIV, căn bệnh này không dễ lây nhiễm đâu bố ạ”. Thế rồi anh cũng đồng ý cho dù trong lòng vẫn thấp thỏm lo âu.

Thời gian đầu nhiều lần chị tưởng mình gục ngã. Bởi thời điểm đó các em vẫn chưa được uống thuốc chống viêm nhiễm nên người lở loét, toàn cơ thể là một màu xanh lét của thuốc Xanhtilen, nước từ những vết lở rỉ ra, bốc mùi tanh khiến nhiều giờ học chị bị ói tại chỗ. Thêm nữa, những đứa trẻ bị nhiễm H thường xuyên bị viêm mũi và chảy máu cam, chỉ cần hắt xì một cái thôi những dòng nước xanh nhầy nhầy lại bắn tung tóe ra bàn, ra sách vở nên cứ mỗi giờ lên lớp chị phải dùng đến 2 cuộn giấy vệ sinh để lau mũi cho chúng. Thoạt đầu phải làm quen với những cảnh đó khiến chị không khỏi rùng mình và gai gai nơi sống lưng. Quả thực, nếu không có tình yêu thương chân thành thì chị đã đầu hàng từ lâu rồi.

Không chỉ phải đối mặt với những tình huống sinh hoạt dở khóc dở cười của bọn trẻ, mà cả việc dạy làm sao cho chúng biết đọc, biết viết cũng là một thử thách to lớn đối với chị. Chúng chưa bao giờ được đi học theo đúng nghĩa. Miệt mài dạy hàng mấy tháng trời mà các con vẫn không viết nổi chữ 0 khiến chị thấy nản. Nhiều lúc chị muốn buông xuôi và muốn đầu hàng. Nhưng rồi ý chí của người đảng viên lâu năm không cho phép chị chùn bước. Giờ đây nhìn các con lớn lên và khôn ra từng ngày mà lòng chị vui khôn tả.

Có gần bố với chúng thì mới thấy chúng đáng yêu và đáng thương biết chừng nào. Tình thương yêu của người thân dường như là một điều quá xa xỉ với chúng. Có lần dạy các con tiết đạo đức kể về gia đình, tới phần liên hệ thực tế kể về gia đình của mình, chị hỏi mãi mà không có một cánh tay của trò nào giơ lên. Tất thấy chúng đều nói: “Thưa cô, con không có gia đình đâu. Chúng con không có bố, mẹ!”. Nghe các con nói mà lòng chị quặn thắt, chị vội vàng quay mặt lên bảng và cứ thế nước mắt tuôn rơi, chị cứ đứng thế với cái giẻ đi mãi một chỗ cho đến khi nghe tiếng của các con từ dưới vọng lên: “Thưa cô bảng sạch rồi mà sao cô lau lâu thế!”. Lần khác, sau khi dạy bài hát về quê hương, chị hỏi “con nào có thể kể về quê hương của mình cho cô và các bạn cùng nghe”, cả lớp im ắng, không một cánh tay nào dơ lên. Khi chị chỉ vào cháu Việt định gọi thì cháu òa lên khóc. Chưa kịp hiểu lí do vì sao thì cả lớp nhao nhao: “Cô ơi, bạn Việt không có quê đâu. Bạn ý bị bỏ rơi ở bệnh viện mà”. Thế là chị lại khóc. Lần này chị khóc tức tưởi như một đứa trẻ bị ai bắt nạt. Chúng hỏi lí do vì sao chị khóc thì chị nói với chúng rằng: “Cô thương các con nhiều lắm. Bệnh tật đã cướp đi cha mẹ của các con. Giờ các con hãy coi đây là ngôi nhà, là quê hương mình!”. Hơn lúc nào hết chị thấy chúng cần được chị bao bọc và yêu thương biết nhường nào.

Thiếu thốn tình yêu thương của người thân nên chúng coi chị như mẹ. Cứ trước giờ lên lớp hay mỗi giờ ra chơi chúng lại vây quần xúm xít quanh chị. Đưa ôm ghì lấy cổ, đưa hôn tay, đưa chui vào vạt áo, đôi khi không kiềm nén được cảm xúc có cháu còn cắn nhẹ vào tay chị. Mỗi lần như thế chị lại phải lí do rằng: “Cô ồm, các con không được cắn cô mà bị ồm lây đấy”

Cứ mỗi dịp tết đến, xuân về là các con của chị lại buồn lắm vì chúng chẳng có gia đình lên thăm. Và chị lại động viên “Các con cứ ngoan, cô sẽ xin bà Phương cho các

con ra nhà cô ăn Tết”. Mới đây thôi, hôm mùng 4 tết chị đã xin cho hơn 10 cháu ra nhà chị chơi. Chúng ăn uống rồi ngủ nghỉ ngay cùng các con chị, gặp chồng chị chúng tíu tít chào bằng bố làm anh cũng thấy vui vui.

Gần 5 năm làm giáo viên cho các cháu bị nhiễm H trong Trung tâm Bảo trợ xã hội 2 không phải là thời gian dài nhưng cũng không phải là quá ngắn. 5 năm với biết bao nỗ lực và hy sinh. Nếu không phải vì tình yêu và lòng xót xa từ tận đáy lòng thì có lẽ chị đã không trụ được tới ngày hôm nay. Giờ đây các con mỗi ngày một khôn lớn, nhiều con kết quả học tập rất tốt (đỗ học sinh giỏi cấp huyện) là nguồn động viên tinh thần lớn lao với chị. Không mong gì hơn, chị chỉ ước mình có thật nhiều sức khỏe để đồng hành cùng các con mãi mãi.